

Naben: Ja, jeg troer ogsaa, at det, jeg nu har oplæst, vil være mere end tilstrækkeligt til at vise Thinget, at man ikke bør tilsidefatte denne testamentariske Disposition.

David: Ogsaa jeg kan ikke stemme for Loven; men det er af en ganske anden Grund end den, den ærede sidste Taler har anført; og da jeg ikke ønsker, at man skal troe, at jeg ikke stemmer for Loven af den Grund, som er blevet paaberaabt af ham, skal jeg sige, hvorfor jeg stemmer mod den. Jeg havde ønsket at fremsøre, hvad jeg nu har at sige, under Endringsforslagets Forhandling; men den uhyggelige Discussion, som dengang fandt Sted, gjorde, at jeg ikke dengang vilde tage Ordet i Sagen. Som jeg allerede ved et Par Leiligheder har gjort opmærksom paa, maa jeg sige Dem, at det er en gal Bei, Thinget kommer ind paa, naar det er redebøn til at gjøre Bevillinger ud over, hvad der i et Lovforslag er forlangt. Det er saameget mere galt, naar man endog vil gaae ud over, hvad et Udvalg, der har undersøgt Sagen nøie, har foreslaaet endogfsaa som en Afvigelse ud over, hvad Udvalget havde bestemt. Jeg kan ikke forstaae, hvad det vil sige, at et Par af Udvalgets Medlemmer nu erklære sig for en Indrømmelse, hvortil disse seldsamme Medlemmer i Udvalget efter en nøie Prøvelse dog ikke ere komne eller vilde gaae ind paa, og jeg kan navnlig slet ikke forstaae, hvorledes den ærede Ordfører for Udvalget kunde give det ærede Medlem af Forsamlingen, som talte mod Endringsforslaget, Ret i hans Anskuelse, og indrømmede, at hans Grunde vare vægtige, og dog kunde komme til den Conclusion, at man af personlig Følelse maatte stemme for Endringsforslaget. Det er efter min Overbeviisning en forkeert og farlig Bei, som man er kommen ind paa, en Bei, der, som jeg troer, kan og vil føre til ikke ubetydelige Ulemper. „Mange Bække smaa gjøre en stor Aa“, og, naar man derfor siger, at det kun er Smaasummer, hvorved man ved

denne eller hiin Leilighed har forøget Udgifterne, saa lægger jeg ikke stor Vægt herpaa, men beholder for Die, at det er et galt Princip, som man følger, og som man, hvergang man handler efter det, giver en ny Anerkjendelse; og det vil jeg ikke gjøre.

Ordføreren: Jeg finder mig foranlediget til at tilbagekalde i Erindringen, at idet jeg udtalte, at jeg skjøndt ikke uden Betænkelighed vilde afgive min Stemme i den Retning, hvori jeg har afgivet den, sagde jeg udtrykkeligt, at det Princip, som man i slige Sager egentlig nærmest havde at holde sig til, naar man vilde staae fast, allerede var brudt baade i selve Lovudkastet og ved Sagens 2den Behandling. Man var altsaa kommen ind paa en Bei, hvor man maatte stille sig paa et ganske andet Standpunkt end det, man egentlig har at stille sig paa, naar man staaer lige over for en Debitor. Det er kun dette, jeg har villet udhæve, for at den ærede Rigsdagsmand, som sidst havde Ordet, maaskee dog kunde faae et Begreb om, at man gjerne kan antage det for systematisk mindre rigtigt at gaae ind paa et Forslag som det foreliggende, og endda i sin personlige Følelse finde en overveiende Grund til at gjøre dette. Jeg sagde endydermere, og jeg skal gjentage det, at hvorfor jeg stemte i den Retning, jeg gjorde, det var, fordi jeg havde den personlige Overbeviisning, at der ikke havde fundet noget Snyberi Sted her eller deslige; det er Noget, som jeg ikke skal ved min Stemme give Anledning til at give Rum, men jeg kan heller ikke undlade at bemærke, at naar en Sag er stillet saaledes, at, som Udvalget her har gjort, det subjectivt er henstillet til Enhver især at stemme efter, hvorledes hans personlige Følelse tilstiger ham i det Dieblif, han skal afgive sin Stemme, at da kan det ingenlunde siges, at Udvalget har søgt at lede Stemmerne enten i den ene eller anden Retning.